

**Історія Людмили Шванік - учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Творчиня змін та
можливостей»**

Людмила Шванік – жінка у серці якої завжди світить сонце. Професійний шлях пані Людмили почався у 1995 році у дитячому садочку «Сонечко» в місті Сіверськ. Спочатку вона працювала вихователькою, яка щодня зустрічала малюків лагідною усмішкою та теплими словами. Вона вміла бачити у кожній дитині талант і вселяти впевненість, наче матуся для всіх одразу. Її доброта та відповідальність швидко здобули довіру колективу й батьків, і в 2016 Людмила була призначена директоркою закладу. Під її керівництвом ДНЗ «Сонечко» стало справжнім осередком дитячої радості та розвитку.

Та все змінила війна. Коли на рідну землю прийшла біда, садочок замовк, дитячі голоси стихли, а Людмила Василівна з родиною змушена була залишити рідну домівку. Вона вивозила з собою не лише найцінніше – свою сім'ю, а й біль за покинуте «Сонечко» і спогади про дітей, яким раптом довелося дорослішати надто швидко. Її дорога пролягла до Дніпра, де чекала нова, невідома, але дуже важлива сторінка життя.

У Дніпрі вона очолила КУ «Трудовий архів» Сіверської міської ради – непросту і дуже відповідальну справу. Адже архів – це не лише стопи документів чи цифри в облікових книгах. Це – долі людей, їхні роки праці, пам'ять про покоління та ключ до соціального захисту. Саме завдяки цій установі сотні жителів громади отримують довідки для оформлення пенсій, мають змогу зробити необхідні перерахунки чи підтвердити свій трудовий стаж. Для багатьох відвідувачів послуги Людмили Василівни стають справжнім рятівним колом у вирішенні життєвих проблем.

Для Людмили Василівни очолити архів, означало взяти на себе величезну відповідальність. І до цього завдання вона підійшла з тією ж відданістю і доброчесністю, які завжди вирізняли її в роботі з людьми. Для неї це не суха канцелярська справа, а допомога людям, які потребують підтримки.

Кожен новий обов'язок ставав для неї викликом, але жоден із них не зупинив. Вона вірить: навчатися ніколи не пізно, а труднощі лише відкривають

нові можливості. Саме завдяки цьому вона змогла не лише адаптуватися до нових обставин, а й продовжити робити те, що любить найбільше – працювати з дітьми. Людмила Василівна активно співпрацює з освітнім простором Сіверської громади у місті Дніпро, допомагає створювати для дітей і молоді атмосферу підтримки й тепла.

Та й цим її серце не обмежується. У вільний час вона займається волонтерством – власноруч виготовляє обереги для військових. У кожен вузлик і стрічку вона вплітає щиру молитву й частинку душі, щоб подарувати нашим захисникам віру та впевненість у тому, що вдома їх чекають.

Людмила Шванік несе у світ доброчесність, творчість і щиру підтримку інших. Її дії надихають – колег, дітей, молодь, усіх, хто має щастя працювати й спілкуватися з нею. Історія цієї жінки – приклад того, як навіть у найважчі часи можна залишатися світлом. Вона втратила рідну домівку, але не втратила віру; залишила улюблений садочок, але не залишила дітей; змінила роботу, але не зрадила своєму покликанню. Вона щодня долає виклики, навчається нового й доводить своїм життям: жінка може творити зміни там, де опиняється і дарувати людям найцінніше – надію.